

Олеся ГУДИМА: «В моїй голові живе кілька тисяч картин»

Її роботи прикрашають оселі та тішать душі на усіх континентах. Її виставки «виростають», як гриби по дощі. Зараз її картини виставлені у рівненській галереї Євро Арт. Її роботи мають колекціонери та перші особи держав. Та найбільше вона переймається долею дітей і невтомно працює біля мольберта – по 10-12 годин на добу.

Олеся Гудима пише картини не схожі на те, що доводилося досі бачити. Бо добуває їх зі своєї душі. Ні в кого не вчилася і застосовує у роботі власні живописні техніки. Планує до 47 років завершити розпочате: колекції «Видатні українці», «Картини на вірші відомих українських поетів» та «Ангели миру». Вважає, що людська душа містить у собі абсолютно все і може все віддати. Так, як і відняти. Тому з людьми потрібно бути доброю, тоді їй тобі воздасться.

? – **Олеся, а як це взагалі відбувається? Ти живеш собі і «опа!» – одного ранку прокинулася художницею?**

– Скільки себе пам'ятаю, завжди малювала. В садочку, в школі, відвідувала «художку». На парох в універі теж малювала. У 17 років вже починала братися за портрети. Лише малювала «на своєму» рівні. Оскільки я однаково любила як малювати, так і писати твори, то батькам вдалося мене таки «схилити» до журналістики. Та довго «повдавати із себе журналіста» не вийшло (сміється, – авт.).

Найважче було побороти страх самовираження. Я ставала поред мольбертом

дуже відповідальні моменти. Бо ж тоді вже мої роботи виставлялися в галереї, яка називалася «Кроки», і перші екзамени. Коли я вже спілкувалася з професійними художниками, знала їхню думку. Але спиралася суто на власне бачення. Я була в той час справжнім революціонером. Не хотіла нічого знати і коритися різним системам. Не розуміла як то «мусиш», «повинна»... На той час я би напевно не могла ні в кого вчитися, бо дратувала б своєю революційністю викладачів. Але це дало мені змогу просунутися технічно в живописі, що називається без «милиць». Саме тому в мене зараз є власні авторські техніки. І можу сказати, що мої роботи не схожі ні на які інші.

? – **Останні кілька років ти працюєш у ще іншому, відмінному від попередніх, стилі. Як характеризуєш цей період творчості?**

Останні кілька років я дуже багато

Зараз у Рівному, в галереї Євро Арт представлені 35 моїх робіт. Перед тим картини експонувалися в Тернополі, потім поїдемо до Києва.

? – **Де ти береш ідеї для своїх робіт? Вони всі такі різні. Хоч і видно, що написані однією рукою...**

– У моїй голові живе кілька тисяч картин.

Коли я виспана і повна сил, то тоді скільки переді мною підрамників не постав, буду малювати до безконечності. Такий стан називається «бути в

прикрасить обкладинку хорошої книжки. Чи вийде як поштова марка. Є речі, які не купиш за гроші і не домовишся по знайомству. Як, до прикладу, я побачила, що до сторіччя української марки станцію метро прикрасили 50 найкращих її екземплярів від часу створення марок. Серед яких є і моя робота! Це відбулося шляхом народного голосування. Моя «Наречена» не просто стала маркою. Вона увійшла до 50 найкращих екземплярів століття! А це приносить найбільше натхнення.

? – **Які маєш творчі плани, Олеся?**

– Попрацювавши на повну потужність увесь минулий рік, зрозуміла, що маю зробити, щоб бути ще продуктивнішою. Маю помножити свої старання у п'ятнадцять разів. Завжди працюю на результат, інакше я витратила свої старання дарма. Кожна така подія, як-от з маркою, сигналізує мені про те, що я йду своїм шляхом, своєю дорогою. Також мені було надзвичайно приємно бачити свою роботу в підручнику з літератури до твору Лесі Українки «Стояла я і слухала весну». Навіть не знала, що мою роботу використовують у хрестоматії, але все це свідчення руху у правильному напрямку. Тож планую до сорока семи років зробити ще дуже багато і неабияк здивувати шанувальників живопису та своїх робіт.

**Спілкувалася Ольга ЗАЙЧУК
Фото: Любомира КОТА**

мозванця. Я ставала перед мольбертом і думала: «А що скажуть інші, «маститіші» художники, які вже в цьому середовищі «варяться» давно?» Згодом сумніви почала замінювати на аутотренінг: «Я класна, у мене все вийде»... Адже якщо хоч на хвилину пропустиш сумнів через свою свідомість, через своє тіло – пиши пропало! Нічого в тебе не вийде. Задумане не здійсниться ніколи.

– Але ж у тебе вийшло!

– Якщо чітко концентруєш увагу на бажаному і не розсіюєшся на відволікаючі моменти, то, коли приходить негатив, ти його (наче натискаєш на кнопку) зупиняєш. Я мусила себе обманути, щоб уникнути зайвих переживань.

Першим етапом стали «Сновиди». Перша виставка, перше розчарування, перший подоланий страх. Адже мене, як художника, ніхто не знав. Не дуже багато людей прийшло тоді на виставку. До того ж два тижні не могла малювати через негативні відгуки. Хоча вже потім, коли віддала ці роботи на оцінку експертам, зрозуміла, що хвилювання мої були марними. А тоді писали люди, які, можливо, не зовсім розуміли цей стиль. То була абстракція. Доволі таки важка абстракція. Глядачам її сприйняти було непросто.

– Зазвичай люди бачать на картині свій внутрішній світ. Пам'ятаю, як віддала подаровану тобою роботу (про що наймовірніше шкодою) саме через те, що мені у ній марився надзвичайний смуток та агресія...

– Люди на кожній картині бачать щось своє. І смуток бачать частіше, ніж щастя. На тій картині уже був перший експеримент із густим нашаруванням фарби. А насправді «Сновиди» – це була колекція з глибоким нашаруванням смутку. Але після тієї колекції такого плану картин більше не було. Я наче видала нагора весь смуток, що накопичився в моїй душі і стала на свій мірі.

– Чи легко тобі писалося після того?

– Після того було багато навчання та експериментів із кольором. Були

– Останні шість років, я дуже-дуже багато працюю. В першу чергу над собою. Адже в картинах є моя енергетика, моє бачення. І люди це відчувають. Працюю також багато технічно. Ставлю собі дуже високі планки. Наразі з досягнень – це те, що моя рука вже встигає за думкою. Щось бачу, то, поки думка є, я вже намалюю. Колись виконати це було доволі складно. Щоб технічно оформити якийсь фрагмент картини, мені треба було йти до того 10 років. Я навіть таймер ставлю на швидкість. І так трапляється, що на кожному етапі життя з'являються вчителі, які мене вчать.

Зараз я пишу картини по 10-12 годин на добу. Працюю над розвитком своєї душі. Коли пишу, то маю багато часу слухати філософські аудіокниги, думаю, медитую. Та й, власне, сам живопис є медитацією. Торую шлях своєї душі. Багато думаю над тим, як вчиняю з людьми. Тому, що в світі не важливо, як люди ставляться до тебе. Це ти маєш бути до них доброю. Життя не дає дітей хороших чи поганих. Воно дає тобі вчителів.

Головне, щоби очі людині не застигло його. Я вже розповідала на відкритті виставки у Рівному, що коли вперше сюди приїхала (в Олесі була виставка у рівненській галереї Зуза у 2010 році, – авт.), то думала, що я така вся класна, що в мене таке неповторне бачення (сміється, – авт.). Але життя показує, що нам ще є куди рости. Бо его – така підступна штука, що якщо ти будеш його роздувати, то тебе увесь час проситимуть сісти за останній стіл, на останнє місце і звідти щось пробувати донести людям. Уже дійшла до тієї межі, що просто люблю малювання, як хліб і повітря. І жити без нього не можу.

– Нині в тебе майже щомісяця десь відкривається виставка. А був період, коли ти зовсім не хотіла виходити в люди. З чим це пов'язано?

– Шість років сиділа в декреті. В нашій сім'ї один за другим народилися два синочки. За той час з'явилося також багато нових картин у нових техніках. Настав час показати їх людям.

ності. Такий стан називають «бути в потоці». Я все через себе пропускаю і видаю на полотно. Насправді кожен з нас – це скарбниця. Ми можемо звідти брати, показувати людям і повертати назад. Ми від того не міліємо, а світ навпаки – збагачується. В ресурсах кожної душі є все. Головне – має бути інтерес самої душі. Інтерес моєї душі зараз – створити цікаву історію художника. Програти її через себе і залишити нащадкам: Всі ми як в музеї чи театрі насправді живемо. І колись покинемо це назавжди.

– Писати багато картин, відкривати експозиції, приділяти час сім'ї, ще й часами волонтерити (Олеся – зоозахисниця, – авт.)... Хто тобі допомагає?

– Рівно половину моєї праці бере на себе мій чоловік. (Фотохудожник Любомир Кіт – авт.). Він – адміністратор нашої віртуальної галереї Olesya Hudyma Gallery. Всі рахунки, закупівля матеріалів, контакти з клієнтами, підготовка виставок – все це на ньому. Коли я пишу, він забирає дітей і займається ними. Коли він працює – я з дітьми. Тепер підключилися ще наші мами. Так і справляємося.

– Як відпускаєш свої картини у світ? Чи не шкода віддавати?

– Я маю тісний зв'язок із картинами. Кожна картина – це енергія. І коли людина, яка придбала її, налаштована на мене, на цю енергію, то матиме зв'язок і зі мною. Чи якщо людина взяла картину і закинула десь у куток, чи в підвал, позбулася її, я це можу відчути. Для мене класно, коли моя робота людину тішить. Чудово, коли картини, вже існуючі поза мною, отримують кожна свою історію. Я ними тішуся і легко відпускаю. Радію, коли моя картина